



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú Bíróság

4.Bf.294/2021/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. év november hó 09. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2021. július 14. napján kihirdetett 20.B.103/2020/23. számú ítéletét megváltoztatja.

A közbiztonság elleni bűncselekményt a Btk. 325. § (1) bekezdés b) pontjának első fordulata és a (2) bekezdés b) pontjának első fordulata alapján minősíti.

A vádlott legkorábban a büntetése fele részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú ítéletben szereplő két darab mobiltelefont a vádlottal szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

A bűnügyi felügyelet beszámítása során 1 (egy) napi szabadságvesztésnek 5 (öt) napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Terhelt1 vádlott bűnösségét a Budapest Környéki Törvényszék a 2021. év július hó 14. napján kihirdetett 20.B.103/2020/23. számú ítéletével kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], valamint lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntetében [Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés a) pont] állapította meg, e bűncselekmények miatt a vádlottat halmazati büntetésül 5 év fegyházbüntetésre, valamint 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Vele szemben 517.000 forintba vagyonekobzást rendelte el. Megállapította a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját, a szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött időt, végül rendelkezett a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség megfizetéséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosabb szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében, a vádlott az irány megjelölése nélkül, a védő az ítélet valamennyi rendelkezése és indokolása ellen is fellebbezést jelentett be.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.702/2021/7. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Az átiratban írtak szerint a II. tényállási pont kiegészítésre szorul azzal, hogy miután a vádlott a birtokába került riasztópisztolyt és a hozzá rendszeresített lőszereket átalakította, az így létrehozott működőképes lőfegyverre és lőszerre tartási engedélyt nem szerzett, azzal nem rendelkezett. A Fellebbviteli Főügyészség a tényállás alapján a vádlott elkövetéskori tudat-tartalmára, szándékára és bűnösségére vont elsőfokú következtetést okszerűnek tartotta. A cselekmények közül a közbiztonság elleni bűncselekmény minősítésének pontosítását, nevezetesen a Btk. 325. § (1) bekezdésének a) pontja mellett a b) pont, valamint a (2) bekezdés b) pont feltüntetését is szükségesnek találta. A büntetéskiszabás keretében a törvényi minimumban megállapított szabadságvesztés mértékét eltúlzottan enyhének értékelte, ami – nézete szerint - nem tükrözi a két kiemelkedő tárgyi súlyú büntett együttes nyomatékát, a kitartó szándékkal huzamos időn keresztül bűnelkövető vádlott személyének jelentősebb társadalomra veszélyessége fokát. A halmazati középértékre is figyelemmel a vádlottal szemben súlyosabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés, valamint a törvényi maximumhoz közel álló mellékbüntetésként nevesített közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta. Mivel a büntetőügyben nincs olyan különös, nyomatékos, értékelés nélkül maradó enyhítő körülmény, így az indokolatlanul enyhe büntetés további enyhítésére irányuló védelmi fellebbezés a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre. Álláspontja szerint a további ítéleti rendelkezések törvényesek, mindössze a vádlottól lefoglalt kettő darab mobil telefon lefoglalásának megszüntetése helyett, azoknak a vádlottat terhelő bűnügyi költség megfizetése részleges biztosítása érdekében történő visszatartására tett indítványt.

[4] A védő fellebbezésének írásban bejelentett indokolásában jogorvoslati kérelmét enyhítés érdekében tartotta fenn. Rövidebb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását, a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás megállapítását és börtönben végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazását kérte. Mivel a védő az ítélet valamennyi rendelkezése ellen fellebbezést jelentett be, ezért a felülbírálat álláspontja szerint teljeskörű. A perrendi szabályok megtartását, az indokolási kötelezettség teljesítését a védő nem sérelmezte, amint a cselekmények jogi minősítését is helyesnek

tartotta. Nézete szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabási körülményeket nem helyesen és teljeskörűen értékelte. Tévedett szerinte a törvényszék, amikor a vádlottat fokozottan társadalomra veszélyesnek minősítette. Hangsúlyozta, hogy a házilag átalakított gázriasztófegyver kétségtelenül lőfegyvernek minősült, de veszélyessége jóval kisebb a gyári fegyverekhez képest. A vádlott kábítószer-terjesztői tevékenysége viszonylag rövidebb időre, 2017 – 2019 évekre terjedt ki és szűk körű fogyasztót érintett, így a bűncselekmény konkrét társadalomra veszélyessége csekélyebb volt. Téves az a megállapítás, hogy a vádlott büntetlen előéletét ne lehetne enyhítő körülményként figyelembe venni, hiszen sem hosszantartó elkövetés, sem súlyos elkövetési motívum nem fedezhető fel. Hangsúlyozta, hogy a terhelt a nyomozó hatósággal együttműködő volt, megjelölte a beszerzési forrásait is segítve ezzel a rendőrség munkáját. A hatósággal kötött megállapodás az ügyész büntetés kiszabására nézve tett eltúlzott ajánlatának elfogadhatatlansága miatt nem jött létre. Noha az erre vonatkozó iratok nem képezik az eljárás részét, a vádlott vallomása e körben felhasználható. Enyhítő körülményként kérte értékelni a két évet elérő időmúlást, mely enyhítő körülmények alapján a büntetés enyhítését tartotta indokoltnak. Véleménye szerint az enyhítő szakasz alkalmazásának is fennállnak a feltételei a vádlott beismerésére, őszinte megbánására figyelemmel. A bűnösség kisebb foka, és az elkövető társadalomra veszélyességének az átlagtól elmaradó mértéke miatt az ötéves törvényi minimum jelen esetben túl szigorú. Hangsúlyozta, hogy a terhelt már a büntetőeljárás alatt igazolta, hogy a jövőben törvénytisztelő életmódot fog folytatni, amely alapján okkal tételezhető fel a büntetés végrehajtása alatti kifogástalan magatartás. A terhelt kedvező személyi körülményei, büntetlen előlete, őszinte beismerése, feltáró együttműködése a feles kedvezmény alkalmazására alapot adnak.

[5] A védő az ügyészi fellebbezést alaptalannak értékelte, mivel az elsőfokú bíróság sem fogadta el az értékesítési cselekmény huzamosabb időn keresztül történő elkövetését. A 2012. évi ausztriai cselekmény a fogyasztáshoz közelebb álló magatartás volt, azt csak 5 évvel később és földrajzilag eltérő helyen követte a klasszikus terjesztői cselekmény, amint erre az álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság is. A kétszeres értékelés tilalmába ütközik a két bűncselekményből álló halmazat súlyosító körülményként történő figyelembevételét.

[6] Az ítéltábla a vádlott és a védő által bejelentett fellebbezéseket részben, mindössze a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja tekintetében találta alaposnak.

[7] A felülbírálat – a vádlott és a védő eredeti fellebbezésének tartalmára figyelemmel – a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1) bekezdése alapján teljes körű volt.

[8] A Be. 587. § (3) bekezdése szerint a vádlott javára más által bejelentett fellebbezést, a fellebbező csak a vádlott hozzájárulásával vonhatja vissza, márpedig a jelen ügyben a vádlott nem nyilatkozott arról, hogy hozzájárult volna a védői fellebbezés irányának megváltoztatásához. Mivel a védelmi fellebbezés korábban az ítélet valamennyi rendelkezését támadta, az ítéltábla nem látott lehetőséget az ítélet korlátozott felülbírálatára [Be. 583. § (3) bekezdés, 590. § (3) bekezdés]. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapításának, a bűncselekmény minősítésének, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések, valamint az indoklás helyességének vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[9] Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, az eljárást perrendszerűen folytatta le.

[10] Az elsőfokú bíróság nem vétett olyan a Be. 608. § (1) bekezdésében írt abszolút eljárási szabálysértést, amely a felülbírálat tárgyát képező ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indokolná.

[11] A törvényszék nem valósított meg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására kiható, tehát az eljárás lefolytatására lényeges hatással bíró relatív eljárási szabálysértést [Be. 609. § (1) bekezdés].

[12] Az elsőfokú eljárásban a vádlott és a védő korlátozás nélkül gyakorolhatta a törvényes jogait, ezen belül a kérdezési, észrevételezési és indítványtételi jogát. A törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a bűnösség megállapítása, a cselekmények Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b) és d) pont].

[13] Akkor sem sértett eljárási szabályt, amikor a tárgyaláson a tanúvallomás megtagadásának jogával élő tanú2nek a gyanúsítottként tett nyomozati vallomását felolvasta, és azt bizonyítékként értékelve állapította meg részben a vádlott beismerő vallomásától eltérően a tényállást [Be. 527. § (1) bekezdés b) pont, 177. § (5) bekezdés].

[14] Az ítéltábla az iratok tartalma alapján az elsőfokú ítéletben szereplő tényállást mindössze azzal egészíti ki, hogy miután a vádlott a birtokába került riasztópisztolyt és a hozzá tartozó lőszereket átalakította, az ily módon létrehozott működőképes lőfegyverhez és lőszerhez szükséges tartási engedéllyel nem rendelkezett.

[15] A fenti kiegészítéssel a tényállás mentessé vált a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, a másodfokú bíróság a Be. 592. § (3) bekezdése alapján a kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

[16] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a Be. 163. § (4) bekezdésének c) pontja alapján a vádiratnak csak a vádlott által vitatott tényállításaira nézve folytatott le bizonyítást. E vitatott tények voltak a vádlott jövedelemszerző tevékenységének hiánya, a bűncselekmény elkövetése kezdő időpontjának 2012 évtől történő meghatározása, a tanú2 részére történő kábítószer értékesítés gyakorisága, végül a vádlott által nem vitatottan beszerzett és átalakított fegyvernek és lőszereknek emberi élet kioltására alkalmasnak minősítése.

[17] Az egyik kétségbe vont tényre nézve az elsőfokú bíróság a védő által becsatolt és az ügyészség által kétségbe nem vont külföldi munkavégzésből származó jövedelmet igazoló dokumentumokat elfogadva állapította meg a tényállást a tekintetben, hogy a vádlott mely időpontig rendelkezett megélhetést biztosító legális jövedelemmel, és mely időponttól hiányzott a legális jövedelem szerző tevékenység. Ezt az időpontot helyesen határozta meg 2017. évben.

[18] Az ügyészség a vádlott kábítószer-terjesztői tevékenységének a kezdő időpontját 2012 évre tette, amit az elsőfokú bíróság részben a rendszeres kereskedési magatartásra utaló bizonyíték hiányában, továbbá a legális munkavégzésből megélhetést biztosító legális jövedelemforrás ténye alapján 2017. évre módosított. Ez az időpont meghatározás amiatt is indokolt volt, mivel a vádlott 2017. évtől a fent írtak szerint legális jövedelemmel már nem rendelkezett.

[19] Az egyéb tények tekintetében az egészséget veszélyeztető bűncselekmény ténymegállapításai a vádlott beismerő vallomásán alapultak mind a kábítószer beszerzési forrására, árára, mind értékesítésére, az értékesítés árára, a vevői körre, a vétel gyakoriságára nézve.

[20] A közbiztonságot veszélyeztető bűncselekménnyel összefüggésben kihallgatott fegyverszakértő, szakértől írásbeli véleményével egyezően a tárgyaláson sem hagyott kétséget az átalakított fegyver és lőszerek emberi élet kioltására alkalmassága kérdésében.

[21] A feltárt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont jogkövetkeztetést Terheltl vádlott büntetőjogi felelősségére.

[22] Az egészséget veszélyeztető bűncselekmény minősítése törvényszerű volt, az elsőfokú bíróság a Btk. irányadó szabályainak megfelelően állapította meg, hogy a vádlottnak a nem vitásan kábítószer fogyasztó magatartása önálló bűncselekményként nem értékelhető, az beleolvad a kábítószer kereskedésbe.

[23] A közbiztonság elleni bűncselekmény minősítése azonban módosításra szorult. Az irányadó tényállás szerint a vádlott az általa korábban beszerzett riasztópisztoly és 16 db riasztó töltény átalakítását maga végezte el oly módon, hogy azokat emberi élet kioltására alkalmassá tette, ezzel *engedély nélkül készített emberi élet kioltására alkalmas lőfegyvert és lőszereket*. E magatartásával helyesen a Btk. 325. § (1) bekezdés b) pontjának első fordulataiban szereplő lőfegyverrel és (2) bekezdés b) pontjának első fordulataiban szereplő lőszerrel visszaélés büntetettét valósította meg, amint azt az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében írtakkal ellentétesen helyesen tüntette fel az ítélet indokolásában (elsőfokú ítélet 30. pontja). Mivel az ítélet rendelkező részében nem ez a minősítés szerepelt, ezért kellett e cselekmény minősítését megváltoztatni.

[24] A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság részben tárta fel helyesen, azokat több szempontból is helyesbíteni kellett.

[25] Helyesen azt kellett súlyosító körülményként értékelni, hogy a közbiztonság elleni bűncselekmény többszörösen minősül, hiszen a vádlott nemcsak a lőfegyvert, hanem a lőszereket is engedély nélkül készítette. További súlyosító körülményként kellett figyelembe venni, hogy a kábítószer-kereskedelmet a vádlott két éven keresztül, tehát huzamos időn keresztül valósította meg.

[26] Az 56. számú BK vélemény szerint a büntetlen előélet enyhítő körülmény, azonban e tényezőnek alig van jelentősége olyan esetben, amikor a büntetlen személy hosszabb időn át

sorozatosan követett el bűncselekményeket. A vizsgált ügyben egyik bűncselekmény, sem a törvényi egységbe foglalt kábítószer kereskedelem büntettének, sem az állapot bűncselekménynek minősülő lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntettének sorozatban való elkövetése nem állítható. A BK véleményt figyelembevéve az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a büntetlen előéletet enyhítő körülményként kellett értékelni, mindössze e körülmény jelentősége nem számottevő a huzamos időn át tartó elkövetés miatt.

[27] A másodfokú bíróság mellőzi a vádlott fokozott társadalomra veszélyes elkövetőként való megjelölését, ennek a megállapításnak ellentmondott a vádlott eddigi életvitele, a büntetőeljárás során tanúsított szabálykövető magatartása, őszinte megbánást tükröző beismerő vallomása, amelyet az elsőfokú bíróság helyesen értékelt nyomatékos enyhítő körülményként. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fokozott társadalomra veszélyes jelző megállapítására nem alkalmas a vádlottnak az a magatartása, hogy a lőfegyvert és a lőszeret átalakította, hiszen a vádlott a lőfegyver birtoklására még csak utalást sem tett a kábítószer terjesztő magatartása kapcsán, és a lőfegyverrel kapcsolatos egyéb tevékenységet sem fejtett ki.

[28] Mellőzni kellett a súlyosító körülmények közül a kábítószer-kereskedelem és a lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés együttes megvalósítását, mivel a két bűncselekményből álló halmazat súlyosító körülményként nem értékelhető. A halmazati büntetés felemelt tételkeretében értékelést kap a két bűncselekmény együttes megvalósítása, így a halmazat súlyosítóként történő értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Súlyosító körülménynek helyesen a kettőt meghaladó halmazat minősíthető.

[29] A másodfokú bíróság a bűnösségi körülmények helyesbítése, kiegészítése ellenére nem látott okot az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés megváltoztatására. Az első ízben a törvénnyel összeütközésbe kerülő vádlottal szemben, akinek terhére ugyan jelentős tárgyi súlyú, azonban a jelentős mennyiség nem sokszorosát kitevő, hanem háromszorosát elérő kábítószer értékesítés róható, a törvényi büntetési tétel alsó határával megegyező tartamú, öt év szabadságvesztés kiszabása megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, ezért e büntetés lényeges súlyosítása nem indokolt. Ugyanakkor a halmazatban álló cselekmények tárgyi súlya, ugyancsak a bűnhalmazat miatt az öt évtől huszonöt évig terjedő büntetési tételkeret, a tizenöt évben meghatározható középérték miatt e büntetés lényeges enyhítésére sincs lehetőség. Enyhítő szakasz alkalmazása akkor lehetséges, ha az öt év túl szigorú, a vizsgált ügyben azonban nincs olyan az elsőfokú bíróság által nem értékelt további lényeges enyhítő körülmény, amely indokolttá tette volna az enyhítő szakasz másodfokú alkalmazását.

[30] A bűnösségi körülmények értékelése alapján a másodfokú bíróság az irányadó fegyház fokozat helyett eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására sem látott lehetőséget.

[31] A másodfokú bíróság a vádlott büntetlen előéletét, a büntetőeljárás során tanúsított törvénytisztelő magatartását, a bűnüldöző hatóságokkal való együttműködését, feltáró jellegű, a bűnösséget is átfogó beismerő vallomását, ehhez társuló megbánását együttesen értékelve lehetőséget látott az ún. feles kedvezmény alkalmazására. A felsorolt körülmények alapján ugyanis a vádlottról egy olyan személy képe bontakozott ki, aki nem minősíthető a törvénnyel

szembe helyezkedő konok bűnelkövetőnek, hanem olyan egyénnek, akivel szemben a büntetőeljárás lefolytatásával és az annak során alkalmazott büntetésekkel elérhetőek a Btk. 79. §-ában szereplő büntetési célok. Ennek megfelelően a vádlott a Btk. 38. § (3) bekezdés alapján az öt évet meg nem haladó szabadságvesztésből legkorábban a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

[32] Az elsőfokú bíróság további ítéleti rendelkezései megfeleltek a törvényi előírásoknak, nevezetesen az előzetes fogva tartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítására, a vagyoneklobzásra, a bűnjeltárgyak elkobzására, valamint a bűnügyi költségben történő marasztalásra vonatkozó rendelkezések.

[33] Az elsőfokú bíróság a Btk. 92. § (1) alapján helyesen számította be a kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogva tartásban töltött időt és az olyan bűnügyi felügyelet teljes idejét, amelynek során a bíróság a terhelt számára előírta, hogy a lakást engedély nélkül nem hagyhatja el. A Btk. 92. § (3) bekezdése alapján azonban nem határozta meg, hogy a bűnügyi felügyeletben töltött idő hány napi szabadságvesztésnek felel meg. Ezt a rendelkezést pótolva a másodfokú bíróság megállapította, hogy a bűnügyi felügyelet beszámítása során egy napi szabadságvesztésnek öt napi bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

[34] A másodfokú bíróság egyetértett a Fellebbviteli Főügyészség indítványában írtakkal, mely szerint a vádlottól lefoglalt, a bűnjeljegyzék 25-26. tételszáma alatt szereplő 2 db mobil telefon lefoglalásának megszüntetése és a vádlottnak történő kiadása helyett indokolt ezeknek az ingóságoknak a vádlottal szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására történő visszatartása. Ennek megfelelően az ítéltábla a Btk. 323. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ügydöntő határozatban megjelölt mobiltelefonok bűnügyi költség biztosítására való visszatartásáról határozott.

[35] A fent írtak alapján a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.103/2020/23. számú ítéletét - a közbiztonságot veszélyeztető cselekmény minősítését, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, valamint a bűnjeleket érintő részét - a Be. 606. § (1) alapján megváltoztatta, míg az elsőfokú ítélet egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[36] Mivel a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság döntésével, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2021. év november hó 09. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.103/2020/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.294/2021/7. számú ítélete folytán 2021. év november hó 09. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021 év november hó 09. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke